

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3620201037
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3620201037.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 53 255 739 proti žalovanému A. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom mesto R. o zaplatenie 300,- eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 6Csp/41/2020-112 zo dňa 16. júna 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15,58 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 15,58 € od 10.12.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku /výrok I./, vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol /výrok II./ a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 89,62%, vo výške, o ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, súdny úradník /výrok III./.

2. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha proti žalovanému zaplatenia sumy 300,- eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 300,- eur od 10.12.2019 do zaplatenia s odôvodnením, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa a.s. ako veriteľ uzatvoril so žalovaným zmluvu, na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky a žalovaný si neplnil povinnosť platiť dohodnuté splátky. Právny predchodca žalobcu preto dňa 25.09.2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala 383,17 eur a pozostávala z istiny 300 eur, riadneho úroku 40,36 eur, úroku z omeškania 18,85 eur a poplatkov 23,96 eur. Žalovaný z nej nezaplatil nič ale žalobca si uplatňuje len neuhradenú istinu 300 eur.

3. Súd vykonal v spore dokazovanie, z ktorého zistil, že žalobca je právnym nástupcom spoločnosti Slovenská sporiteľňa a.s., a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019. Podľa Prílohy k Zmluve nadobudol pohľadávku proti žalovanému uplatnenú v tomto spore. Zo Zmluvy o Osobnom účte Mladý vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 17.04.2015 zmluvu o bežnom účte, súčasťou ktorej bola aj dohoda o možnosti povoleného prečerpania k účtu. Súčasťou zmluvy sú aj Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne a.s. a Produktové obchodné podmienky pre depozitné produkty Slovenskej sporiteľne, a.s., ktoré špecifikujú tie práva a povinnosti zmluvných strán, ktoré nie sú uvedené priamo v zmluve. Zo Zmluvy o Povolenom prečerpaní (spotrebiteľský úver) zo dňa 08.12.2015 vyplýva, že právny predchodca žalobcu (banka) a žalovaný (nekonajúci v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti) sa dohodli, že

právny predchodca žalobcu poskytne žalovanému povolené prečerpanie do výšky 300 eur na účte žalovaného. Konečná splatnosť povoleného prečerpania bola 06.12.2060. Odplata podľa zmluvy bola vo výške 18,90% p.a. V zmluve sa nenachádza výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov podľa údajov známych v čase jej uzavretia, ani priemerná výška ročnej percentuálnej miery nákladov. Listom zo dňa 25.09.2018 právny predchodca žalobcu zmluvu so žalovaným vypovedal s vypovednou lehotou 2 mesiace od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po doručení vypovede. Listom zo dňa 29.10.2018 upozornil právny predchodca žalobcu žalovaného na omeškanie s úhradou sumy 51,52 eur. Listom zo dňa 22.08.2019 právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na omeškanie v rozsahu 378,22 eur a na to, že môže pohľadávku postúpiť tretej osobe. Oznámením zo dňa 10.12.2019 právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že došlo k postúpeniu pohľadávky na súčasného žalobcu. Z prehľadu operácií na účte žalovaného vyplývajú jednotlivé čerpania z účtu a vklady na účet. Súd nevykonal ako dôkaz predložený Sadzobník Slovenskej sporiteľne, a.s., pretože to podľa neho pre rozhodnutie v spore potrebné nebolo. Žalobca si neuplatňuje žiadne poplatky, preto dôkaz obsahujúci prehľad poplatkov nie je potrebné vykonať. Rovnako súd nevykonal zmluvy o účte sporenia, pretože sa nijako netýkajú žalovaného nároku.

4. Uvedené zistené skutočnosti súd posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), e), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b), § 19 ods. 1 až 5 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy /08.12.2015; ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch/, § 497, § 502 ods. 1, § 504 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy medzi zmluvnými stranami /ďalej len Obchodný zákonník/, § 52 ods. 1 až 4, § 524 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov /ďalej len Občiansky zákonník/ a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uviedol, že v prvom rade posudzoval aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu na podanie žaloby. Zistil pritom, že žalobca nadobudol pohľadávku uplatnenú v tomto spore od svojho právneho predchodcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Dlužník bol pritom pred postúpením pohľadávky upozornený na omeškanie, aj na možnosť pohľadávku postúpiť v prípade jej neuhradenia. Zmluvu o postúpení pohľadávok súd považoval za platnú a žalobca jej predložením preukázal, že sa stal veriteľom pohľadávky uplatnenej v tomto spore. Následne sa súd zaoberal platnosťou zmluvy o úvere, na podklade ktorej si žalobca uplatňuje v tomto spore plnenie. Zistil, že zmluva je platnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o úver poskytnutý formou povoleného prečerpania podľa § 2 písm. e) uvedeného zákona. Ide preto o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd ďalej skúmal obsah zmluvy z toho hľadiska, či má všetky náležitosti vyžadované v ustanovení § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch a dospel pritom k záveru, že v zmluve chýbajú údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a priemernej RPMN. Neuvedenie týchto údajov nemá za následok neplatnosť zmluvy, ale vznik domnienky, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona). Ani forma úveru (kontokorent / povolené prečerpanie) nezbavuje veriteľa informačnej povinnosti v zmluve vo vzťahu k dlžníkovi - uviesť RPMN a priemernú RPMN. Ak druh poskytnutého úveru neumožňuje presné uvedenie RPMN, pretože nie sú známe všetky premenné vstupujúce do výpočtu, je potrebné uviesť indikatívny výpočet podľa § 19 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to s prihliadnutím k Prílohe č. 2 tohto zákona. Aj v takom prípade je teda možné a aj nevyhnutné RPMN v zmluve uviesť. V opačnom prípade sa aj takýto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca síce tvrdil, že si uplatňuje len zostatok istiny vo výške 300 eur a zákonný úrok z omeškania, avšak súd z jeho skutkových tvrdení a prehľadu obrátov zistil, že v skutočnosti táto suma nezahŕňa len dlžnú istinu. Niektoré z platieb žalovaného totiž boli veriteľom započítané nielen na istinu, ale aj na iné zložky dlhu. Úver sa pritom považuje za bezúročný a bez poplatkov a platby mali byť započítané na istinu. Na poplatky bola započítaná veriteľom z platieb žalovaného suma 156,04 eur, na riadny úrok suma 126,72 eur a na úrok z omeškania suma 1,66 eur. Všetky tieto sumy však mali byť započítané na istinu. Keďže podľa (nepopretého) tvrdenia žalobcu je istina 300 eur, platby pôvodne započítané na iné zložky dlhu je potrebné odpočítať od tejto istiny. Zvyšok po ich odpočítaní je vo výške 15,58 eur, čo je skutočná dlžná istina, ktorú je žalovaný povinný na podklade zmluvy o úvere ešte veriteľovi uhradiť. Z tejto sumy je možné priznať žalobcovi aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože z jej zaplatením je žalovaný nepochybne v omeškaní. Podľa výzvy právneho predchodcu žalobcu bol v omeškaní nepochybne už ku dňu 22.08.2019. Žalobca si uplatňuje úrok z omeškania až od 10.12.2019. Súč viazaný rozsahom žalobného návrhu súd žalobcovi priznal úrok z omeškania z priznanej dlžnej istiny od 10.12.2019, až do zaplatenia. Výška úroku z omeškania vyplýva z ustanovenia § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Vo zvyšku potom súd žalobu zamietol.

5. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/. Žalobca aj žalovaný boli v spore obaja čiastočne úspešní a čiastočne neúspešní. Procesný úspech žalovaného pritom prevyšoval procesný úspech žalobcu. Úspech žalobcu predstavuje 5,19% (15,58 eur / 300 eur) a úspech žalovaného predstavuje 94,81% (284,42 eur / 300 eur). Čistý procesný úspech žalovaného po odpočítaní jeho neúspechu je vo výške 89,62% (94,81% - 5,19%). V tomto rozsahu mu preto súd priznal proti menej úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku do výroku II. o zamietnutí zvyšku svojej žaloby podal včas odvolanie žalobca. Poukázal na to, že podľa ustanovenia § 10 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní, t.j. ku dňu 08.12.2015 zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), i), j), x) a aa) uvedeného zákona a v zmysle § 11 ods. 1 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch sa poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1. Zmluva o povolenom prečerpaní zo dňa 08.12.2015 teda obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona účinného v čase uzatvárania zmluvy a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak súd prvej inštancie na vec aplikoval § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch - nakoľko tieto s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia a povahu úverového produktu (povolené prečerpanie, ktoré sa malo splatiť na požiadanie) neboli na vec aplikovateľné. Žalobca nemôže súhlasiť s odôvodnením súdu, že Zmluva o povolenom prečerpaní musí spĺňať aj náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 písm. k) a z) a teda ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“) a priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „priemerná RPMN“), nakoľko súd ukladá veriteľovi povinnosti, ktoré mu nevyplývajú zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca taktiež považuje za nesprávne a najmä za nezákonne, keď súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že ani forma úveru (kontokorentu/povoleného prečerpania) nezbavuje veriteľa informačnej povinnosti v zmluve vo vzťahu k dlžníkovi uviesť RPMN a priemernú RPMN. Súd v rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že ak nie je možné určiť presnú RPMN, tak je potrebné uviesť indikatívny výpočet podľa § 19 zákona o spotrebiteľských úverov a to s prihliadnutím k Prílohe č. 2. Ustanovenie § 19 zákona o spotrebiteľských úverov neuvádza, že v zmluve o povolenom prečerpaní by malo byť obligatórnou náležitosťou aj indikatívny výpočet RPMN. V súdenom prípade teda zmluva o povolenom prečerpaní obsahovala všetky potrebné zákonné náležitosti a preto považuje žalobca záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru za nesprávny a nepreskúmateľný. Na základe toho žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku, ktorým bola zvyšná časť žaloby žalobcu zamietnutá /výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie/ podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

9. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

10. Žalobca sa podanou žalobou domáha od žalovaného zaplata peňažnej sumy, ako dlhu z povoleného prečerpania, ktoré žalovanému poskytol k jeho účtu, ktoré žalovaný využil a pre neplnenie dohodnutého splácania žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť povoleného prečerpania. Súd prvej inštancie dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, ktorý nespochybňuje ani žalobca, že zmluva o povolenom prečerpaní uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje údaj o RPMN ani údaj o priemernej RPMN. Aplikujúc na uvedený skutkový stav ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch / zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy sporovými stranami/ dospel súd

prvej inštancie k záveru, že absencia takýchto zákonom vyžadovaných údajov v zmluve o povolenom prečerpaní spôsobuje v zmysle zákona bezúročnosť a bezpoplatkovosť čerpaného úveru /povoleného prečerpania/ a žalobcovi ako veriteľovi tak patrí len istina takto poskytnutého úveru, nie úroky z neho ani žiadne poplatky. Preto súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel len v časti peňažnej sumy 15,58 eur s príslušným úrokom z omeškania, ktorá predstavuje rozdiel medzi skutočne čerpanými peňažnými prostriedkami žalovaným z povoleného prečerpania a peňažnými prostriedkami, ktoré boli zo strany žalovaného zaplatené na splnenie jeho dlhu z povoleného prečerpania. Vo zvyšku potom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

11. Žalobca v podanom odvolaní namieta, že zmluva o povolenom prečerpaní, ktorú uzatvoril so žalovaným je zmluvou o povolenom prečerpaní, ktoré sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, a preto nemusí obsahovať údaj o RPMN a údaj o priemernej RPMN ale len údaje, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch uvádza v § 10 ods. 1 písm. a) a z tohto dôvodu nemôže byť úver bezúročný a bezpoplatkový.

12. Odvolací súd sa po preskúmaní veci v plnej miere stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve o povolenom prečerpaní uzatvorenej medzi stranami absentuje zákonom o spotrebiteľských úveroch vyžadovaný údaj o RPMN a údaj o priemernej RPMN a z tohto dôvodu je v zmysle zákona úver čerpaný žalovaným formou povoleného prečerpania bezúročný a bezpoplatkový. Je pravdou, že uvedené údaje nemusia podľa zákona obsahovať zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, čo však nie je tento prípad. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by žalovaný bol povinný splatiť úver na požiadanie žalobcu alebo do troch mesiacov. Takéto dojednanie z obsahu listín, ktoré žalobca pripojil k svojej žalobe, či neskôr v priebehu konania a ktoré súd prvej inštancie vykonal ako dôkaz nevyplýva. V zmluve o povolenom prečerpaní je medzi stranami len dojednané, že pohľadávka banky z povoleného prečerpania sa bude splácať formou započítania pohľadávky banky voči pohľadávke žalovaného z účtu a započítanie banka vykonaná v okamihu vzniku svojej pohľadávky a v rozsahu, v ktorom sa pohľadávky kryjú. Z uvedeného dojednania skutočne nevyplýva, že by musel žalovaný úver čerpaný formou povoleného prečerpania splatiť do troch mesiacov a ani to, že by ho musel splatiť na požiadanie banky. Dojednanie medzi stranami sporu o splácaní povoleného prečerpania nevyžaduje žiadny ďalší úkon banky - požiadanie o splatenie, ale povolené prečerpanie sa spláca automaticky formou započítania vzájomných pohľadávok. Podľa odvolacieho súdu sa tak skutočne v danom prípade nejedná o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, a zmluva preto musí okrem iných zákonných náležitostí obsahovať aj údaj o RPMN a údaj o priemernej RPMN, ako to uzavrel súd prvej inštancie. Ten aj správne poukázal na to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je možné určiť aj v prípade takýchto úverov, ktoré majú formu povoleného prečerpania a to podľa prílohy II. bod 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré presne určujú postup pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov v prípadoch povoleného prečerpania. Žalobca mylne uvádza, že súd prvej inštancie od neho nad rámec zákona o spotrebiteľských úverov žiadal, aby bol v zmluve uvedený indikatívny výpočet RPMN. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku /bod 40. odôvodnenia rozsudku/ len uviedol, že údaj o RPMN sa musí uviesť v prípadoch ako je tento vždy, a to aj vtedy ak druh poskytnutého úveru neumožňuje presné uvedenie RPMN, pretože nie sú známe všetky premenné vstupujúce do výpočtu, pričom treba urobiť indikatívny výpočet s prihliadnutím k prílohe č. II zákona o spotrebiteľských úveroch.

13. S ohľadom na uvedené bol správny záver súdu prvej inštancie, že úver poskytnutý žalobcom žalovanému formou povoleného prečerpania je bezúročný a bez poplatkov a žaloba žalobcu požadujúca od žalovaného zaplatenie peňažnej sumy nad rámec nesplatenej istiny čerpaného úveru je nedôvodná.

14. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde,

ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).